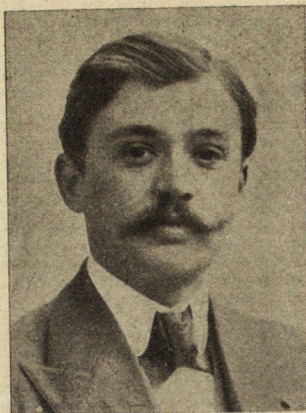

за органъ, 4-гласни литании, антифони съ органъ и 2 цигулки *ad lib.*, 2—4 гласни канони за пѣние, оратории, меси и интермеци, които сж вече отдавна забравени.

Мартину, Бохуславъ — Martinu, Bohuslav — чешки компонистъ, род. 1890 въ Полицко (Чехословашко), възпитаникъ на Пражката консерватория (цигулка), а композиция училъ, по-късно — при Йоз. Сукъ и Ялб. Русель, писалъ: симфонична поема „Полувреме“, „Караница“, една симфония, „Прелюдия и междина музика“, „Симфонично алегро“ — за оркестъръ, едно клавиртрио, 1 нонетъ за пиано, духови и струнни, *Revue de cuisine* — за 6 инструмента, операта „Войникътъ и танцовачката“, балетитъ „Истаръ“ и „Коледа“, пѣсни на текстове отъ К. Томанъ — „Месечинка“.

Мартинъ и Солеръ, Виценте — Martin y Soler, Vicente — именитъ и нѣкога твърде любимъ испански оперенъ компонистъ, род. 5 мартъ 1754 въ Валенция (Испания), поради което италианцитъ го наричали „Lo spagnolo“, умр. 3 мартъ 1806 въ Петербургъ, билъ дълго време органистъ въ Аликанте, отдето отива въ Италия, движень отъ голѣмата си склонность къмъ оперната музика. Тукъ, съ една редица свои опери, скоро става прочутъ, и спечелва име, каквото сж имали Чимароза и др. велики компонисти, 1776—98 написва 21 опери, 1785 отива въ Виена; тамъ написва 4 опери, минали съ триумфаленъ успѣхъ. Моцартъ е билъ, сжщо, въ възторгъ отъ оперитъ на М. 1788 бива повиканъ отъ Екатерина II въ Петербургъ, като директоръ на италианската опера. Когато французската опера измѣства италианската въ Петербургъ, М. остава безъ постъ, като до смъртъта си се препитавалъ съ частни уроци. Отъ 25-тъ негови опери — „Ифигения въ Авлида“, „La cosa rara“ и „L'arbore di Diana“ сж имали най-голѣмъ успѣхъ, но всички тъ сж днесъ забравени. Моцартъ е билъ толкова възхитенъ отъ „La cosa rara“, че една отъ мелодиитъ ѝ употребява за мотивъ на втория финалъ въ своя „Донъ Жуанъ“ (мѣстото въ C dur и $\frac{6}{8}$ тактъ). Освенъ опери, М. е писалъ и нѣколко балета.

Марто, Янри — Marteau, Henri — именитъ цигуларъ, род. 31 мартъ 1874 въ Раймсъ, ученикъ на Леонардъ и Гарценъ — въ Консерваторията въ Парижъ; 1900—1907 преподавателъ въ Женевската консерва-

Янри Марто

тория, следъ това—въ Берлинската висша академическа школа — като замѣстникъ на Йоахимъ (до 1915), 1915—1920 капелмайсторъ въ Гетоборгъ, 1921—24 е въ Нѣмската консерватория въ Прага, една година въ Лайпцигската, а отъ 1928 — въ Дрезденъ. Творби — симфонията „Прослава на природата“, нѣколко концерта за цигулка, фантастична соната за соло-цигулка, струнни триа и квартети, една шакона за виола, „Гласътъ на Жана Д'Аркъ“ за сопранъ, хоръ и оркестъръ, пѣсни съ органъ и оркестъръ, операта „Майсторъ Швалбе“, етюди, аранжменти и други инструментивни нѣща за цигулка. Като цигулковъ виртуозъ, М. се слави съ изисканостъта на техниката и академичностьта на изпълнението.

Мартучи, Джузепе — Martucci, Giuseppe — пианистъ, даровитъ диригентъ и талантливъ компонистъ, род. 6 ян. 1856 въ Капуа, умр. 1 юни 1909 въ Неаполъ, ученикъ на Чези,